

skab, præsterne og kateketerne i Grønland har, hvilket iøvrigt har muliggjort, at man har kunnet undgå den ret omstændelige dokumentation for, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt, der kræves i den danske lov.

Efter reglerne i kapitel III forudsættes vielser som tidligere normalt foretaget af præsterne, men adgangen til borgerlig vielse er slået fast.

I *kapitel V og VI* følger så reglerne om ægteskabs omstødelse og om separation og skilsmisse, altså de væsentlige nye regler i udkastet. Et ægteskab kan herefter omstødes, når så væsentlige forudsætninger for ægteskabets etablering har vist sig at svingte, at alle vil være enige om, at ægteskabet betragtes som ikke etableret. Det er ikke usandsynligt, at man allerede nu i Grønland ville anerkende, at ægteskaber kunne betragtes som ugyldige, hvis de i de nye regler særligt fremhævede forhold foreligger.

Jeg tror ikke, jeg behøver at gå nærmere ind på reglerne om separation og skilsmisse. Forsåvidt landsrådet principielt vedtager at gå ind for denne mulighed for opløsning af et ægteskab, vil jeg tro, man gør rigtigt i at bevare reglerne i den foreslåede form, der i det væsentlige svarer til de danske regler. Jeg skal dog ikke nægte, at det muligt ville være rigtigt, uanset de danske regler, at være lidt varsom med at gå ind for ubetinget ret til skilsmisse, forsåvidt den anden ægtefælle blot en enkelt gang har begået ægteskabsbrud, hvilket næppe heller i Danmark virker ganske naturligt, og måske stort set ikke er i parternes eller den ægteskabelige institutions interesse.

Med hensyn til reglerne i udkastets *kapitel VII* vil jeg blot fremhæve, at man har søgt formuleret så elastiske regler om opgørelsen af ægtefællernes økonomiske mellemværende, at man på den ene side vil komme den nu praktiserede retstilstand i Grønland i møde, på den anden side har muliggjort, at man i ro og fred kan gå i gang med udformningen af nye regler om ægtefællers indbyrdes økonomiske forhold.

Sidst vil jeg nævne § 83, der fastslår, at vel skal begæring om omstødelse og opløsning af ægteskab være fremsat inden 6 måneder efter, at grunden til ægteskabets opløsning er blevet kendt for den pågældende ægtefælle, der ønsker sig frigjort, men sam-

tidig fastslår, at trafikale vanskeligheder kan medføre, at denne 6 måneders frist forlænges.

Jeg tror, det er forkert, at man giver en sådan dispensationsmulighed fra 6 måneders fristen. Det er så vidt jeg kan se stadig ikke sandsynligt selv i Grønland, at begæring om opløsning af ægteskab ikke altid vil kunne fremsættes inden 6 måneder, og reglen vil faktisk let kunne udnyttes af en ægtefælle til at holde den anden ægtefælle urimeligt hen i spørgsmål om, hvorvidt ægteskabet ønskes fortsat eller ej.

Med disse ord tillader jeg mig at forelægge udkastet til behandling af landsrådet.

Fr. Nielsen tilkendegav sin glæde over lovudkastet, idet sådanne regler var påkrævede. Men man skulle være forsigtige, da det var første gang der på dette punkt blev indført regler i Grønland. Man måtte erindre sig, at der er stor forskel på danske og grønlandske forhold. Han foreslog derfor at udsætte behandlingen 1 år, så der blev lejlighed til en grundig overvejelse.

Augo Lyngø støttede denne udtalelse. Der var mange nye forhold i loven, bl. a. bestemmelserne om ægteskabets opløsning. Selv en udvalgsbehandling ville ikke være tilstrækkeligt til en grundig behandling.

Fr. Lyngø var enig med de to foregående medlemmer. Man bemærker straks på udkastet, sagde han, at det ikke har været behandlet tidligere i rådet, og då spørgsmålet vedrører folks privatliv, vil det være en fordel i forvejen at kunne drøfte problemerne med befolkningen.

Jens Olsen var ligeledes enig i et års udsættelse. Han ønskede at spørge, hvad han skulle gøre overfor et menneske, han kendte, som nu i 7 år havde ventet på loven. Han forespurgte, om det ikke var muligt, at landsdommeren fandt frem til en ordning, hvorefter sådanne sager kunne behandles nu.

Formanden beklagede, at denne mulighed ikke eksisterede. Det var netop under hensyn hertil, at arbejdet med lovudkastet var fremskyndet så meget, som tilfældet var.

Fr. Nielsen spurgte, om ikke der var mulighed for i sådanne presserende sager at få en afgørelse ved kongelig bevilling.

Formanden troede på forhånd ikke, at dette kunne gøres, men fandt, at det i så alvorlige spørgsmål dog var umagen værd at prøve.